

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Anca Tach
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARREAU, NICOLAS

Cafeneaua micilor miracole / Nicolas Barreau ; trad. din lb. germană
de Monica Grigore. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-2966-1

I. Grigore, Monica (trad.)

821.112.2

Das Café der kleinen Wunder

Nicolas Barreau

Copyright © Thiele Verlag, 2016

All rights reserved by and controlled through Thiele Verlag.

This Agreement by arrangement with Thiele Verlag and SalmaiaLit

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Foto copertă: www.shutterstock.com

Nicolas BARREAU

Cafeneaua micilor miracole

roman

Traducere din limba germană de
Monica Grigore

Editura Paralela 45

„— Cred în finaluri fericite. Sunt singurele care mi se par logice.

— Credeți și în basme?

— Mi se pare că toți avem nevoie din când în când de un strop de magie, nu?“

Peter Bogdanovich, *She's Funny That Way*

Prolog

Nelly adora să facă totul alene. Mergea în pas de plimbare chiar și când se grăbea și se gândea bine înainte de a lua o decizie. În acea zi de toamnă se plimba agale pe malul Senei și, privind coloanele de mașini care se scurgeau pe chei, oprite într-un cor de claxoane, îi trecu deodată prin minte că trebuie să se gândească la Paul Virilio și la teoria lui cu înghețarea vitezei.

Da, era o catastrofă, oamenii căutau întotdeauna să se depășească pe ei înșiși, iar graba tot mai mare din lume nu putea duce la nimic bun. Lucrarea ei de licență despre Virilio o condusese însă pe Nelly la Daniel Beauchamps, un lucru foarte bun. Lucra deja pentru profesorul de filosofie de unsprezece luni, trei săptămâni și cinci zile, și tot de atâta timp era îndrăgostită de el în secret.

Da, în mare secret. Uneori Nelly se convingea pe sine că perspectiva unei fericiri iminente este și mai frumoasă decât împlinirea ei. Căci, bineînțeles, avea să se îplinească într-o zi. Ce te-ar fi putut face mai fericită decât să te întinzi seara în pat sub cerul spuzit de posibilități și să te gândești la lucruri care *ar putea* să se întâmple?

Un zâmbet discret îi traversă fața, în timp ce strângea fără să-și dea seama cureaua genții. În acea dimineață Daniel Beauchamps îi dăduse de știre că vrea să *discute* ceva cu ea! Își imagina ea sau vocea profesorului sunase altfel?

Acel bărbat înalt, grijuliu, care șchiopăta ușor de piciorul drept (un accident de bicicletă în tinerețe) și care o prinsese imediat în mreje cu ochii lui strălucitori, de un albastru marin. N-avea să uite niciodată că, în prima ei zi de lucru, el venise mai devreme la Universitate ca s-o întâmpine. Cu exact un an înainte Nelly se prezentase punctuală la seminar și, spre uimirea ei, nu găsisese pe nimeni în birourile Facultății de Filosofie. Numai în secretariat era o urmă de viață: o ceașcă singuratică de cafea cu lapte stătea aburindă pe un birou la care însă nu era așezată vreo persoană. Chiar și doamna Borel, căreia Nelly trebuia să-i dea raportul, se lăsa așteptată. Neștiind ce să facă, s-a plimbat puțin încolo și înapoi pe hol și, în cele din urmă, a bătut la ușa lui Beauchamps. Chiar în momentul în care dădea să apese pe clanță, l-a văzut pe profesor. Se grăbea spre ea dinspre capătul holului, cu șchiopătatul lui inconfundabil.

— M-am gândit eu, i-a zis el, clipind prietenos din ochi peste ochelarii mari. Noua mea asistentă a venit deja, și nu e nimeni acolo s-o întâmpine.

Zâmbind, i-a întins mâna și apoi a deschis biroul, poftind-o înăuntru.

— Vă rog, domnișoară Delacourt, intrați! Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Colegii mei interpretează sfertul academic cu multă generozitate.

I-a tras un scaun lângă biroul încărcat, după care s-a așezat în fotoliul lui din piele.

— Ei, în fine. Bine ați venit în fundătura noastră îmbâcsită. Presimt că sosirea dumneavoastră nu poate decât să îmbunătățească lucrurile. Pot să vă ofer o cafea, înainte să apară doamna Borel? Presupun că o să mai dureze ceva...

Și i-a făcut cu ochiul.

A fost momentul în care Nelly și-a pierdut inima.

Partea bună, dacă e să crezi în semne, e că îți pot arăta o direcție pe năucitoarea hartă a vieții. Partea proastă a semnelor e că, atunci când nu ești în stare să o apuci în direcția arătată, rămâi, ca și mai înainte, cu propriile neajunsuri.

O ratase. Avusese cea mai mare ocazie și o ratase. Cinci zile cu profesorul Beauchamps, doar ei doi, de partea cealaltă a Atlanticului... Nelly dădu drumul unui oftat disperat. Se plimba clătinându-se pe străzile aglomerate din Quartier Latin. Perechi de îndrăgostiți, peste tot numai perechi de îndrăgostiți care se țineau de mână și intrau în cafenele sau restaurante, ori își aruncau priviri pline de subînțeles peste vreun pahar de vin roșu! Era îngrozitor! Nu mai putea să suporte! Și, ca și cum toate astea n-ar fi fost de ajuns, în capul străzii Rue Julien le Pauvre, nu departe de librăria *Shakespeare and Company*, un student american cânta la chitară cu mult foc o melodie dintr-ale lui Sinatra: *Come Fly with Me*.

Let's fly, let's fly away... Tânărul cu bucle blonde se legăna bine-dispus și îi zâmbi de departe lui Nelly. Când ea se apropie, el începu să încarce cuvintele cu toată patima de care era în stare. *Once I get you up there... I'll be holding you so near...* Blondul îi făcea conspirativ cu ochiul și însoțea cuvintele *up there* cu o unduire în cerc a șoldurilor. Nelly îi aruncă o privire amară și răutăcioasă, gândindu-se

preț de o clipă să tragă un șut cutiei chitarei, în care erau monede și bancnote.

— *It's such a lovely day...* cântă din răspuțeri mai departe muzicantul, cu capul întors după frumoasa domnișoară cu trenți care, cu trunchiul țeapăn și părul fluturând, dispăru în părculețul de lângă librărie, unde se așează pe o bancă.

O vreme Nelly nu făcu decât să se holbeze la pantofii ei bleumarin. Apoi murmură:

— Nu se poate așa ceva!

Cu o oră înainte, așezat la biroul lui, profesorul Beauchamps o anunțase zâmbitor că are o mică propunere pentru ea.

— Știu, a picat ca din senin, dar...

— Da? a zis Nelly, simțindu-și gura uscată.

— Mă întreb dacă nu ați avea chef să mergeți cu mine la Congresul de Filosofie de la New York. Sabine Marceau, cea care ar fi trebuit să meargă, a avut un accident stupid, nu mai poate veni. Printre altele e vorba și de Virilio și de noile tehnici de interactivitate instantanee, iar eu o să-mi susțin prelegerea „Unde mă aflu atunci când sunt peste tot”. N-ar fi ceva chiar lipsit de interes pentru lucrarea dumneavoastră de masterat...

Ce păcat pentru Sabine Marceau, ce bine pentru ea! Nelly a trebuit să se stăpânească pentru a nu izbucni în urale. Mintea îi gonia înnebunită. Era momentul, ocazia pe care o așteptase atâta vreme.

— Dar e chiar... E chiar...

Se făcuse roșie de bucurie și voia să anunțe că acceptă bucuria, când, deodată, a simțit cum bucuria ei se destramă ca un balon de săpun.

Să mergi la New York înseamnă să *zbori* la New York. Cu siguranță profesorul Beauchamps nu se gândise la un voiaj cu nava Queen Mary. Iar să zboare era singurul lucru pe care Nelly nu avea de gând

să-l facă vreodată, indiferent de motiv. Nici măcar pentru Daniel Beauchamps n-ar fi fost în stare să pună piciorul într-un avion. De când se știa, Nelly suferea de o îngrozitoare teamă de zbor. Dintr-un motiv bine întemeiat (chiar dacă era greșit, după cum bine recunoștea chiar ea). Teama de zbor era un secret bine păzit, înrădăcinat în copilărie. Era, totuși, o teamă de care Nelly se rușina foarte tare. Nu-l recunoscuse niciodată – nici măcar în fața celui bărbat minunat, pe care întotdeauna își dorise să îl impresioneze. Teama de zbor era ridicolă. Ea era ridicolă. În zilele noastre zborurile sunt line. Chiar și Paul Virilio, care a spus că inventarea zborului este același lucru cu inventarea prăbușirii (observație care îi plăcuse foarte mult!), traversa în zbor fără grijă o jumătate de lume ca să-și expună teoriile despre viteză și accidente. Da, chiar și bunica ei Claire, care a zburat prima oară la șaptezeci și cinci de ani, după moartea soțului, considera că e un mod minunat de a călători. „Tușești o dată și ești deja în Italia. Ah, Italia! Când mă gândesc cât de mult ne lua mie și bunicului tău să ajungem la Roma cu mașina...”

Chiar dacă provenea din departamentul breton Finistère, Claire iubea foarte mult sudul. Cum îi mai străluceau ochii când vorbea despre Ischia, Coasta Amalfitană, Napoli sau Veneția. În acele momente Nelly o vedea dintr-odată pe tânăra blondă în rochiță cu bu-line și pantofi cu toc pe care o descoperise în fotografiile vechi.

Nelly s-a așezat grămadă în scaunul din fața biroului profesorului și a început să-și răsucescă inelul cu granate – o mură pe degetul mijlociu – primit de la bunica ei în ziua în care a împlinit douăzeci de ani. Claire, una dintre puținele persoane care știau de frica de zbor a nepoatei ei, i-l dăduse și îi spusese așa: „Îți doresc să găsești într-o zi un bărbat cu care să poți să zbori, copila mea.”

Abia mai târziu descoperise Nelly cuvintele gravate pe inel – AMOR VINCIT OMNIA.